

Opgave at yde Penge og Sygehjælp i Tilfælde af mere forbigaaende Sygdom, der kan indtræde ligesaa vel for Invalidere og kronisk syge som for andre. Dertil kommer, at det, om jeg saa maa sige, folkepædagogisk, etisk og socialt set er en Vinding, at ikke mindst den økonomisk daarligst stillede Del af Befolkningen har Adgang til, ja, kompulsivt gennem den sociale Lovgivnings Struktur næsten tvinges ind i Sygekasserne, saa vi ikke faar et Proletariat neden under Sygekasserne. Dertil kommer yderligere, at det vil være praktisk umuligt at sætte Grænsen for Medlemskab i Sygekasserne til $\frac{1}{3}$ af Arbejdsevnen i Overensstemmelse med Invaliditetsbegrebet. For det første er Invaliditetsbegrebet efter Loven slet ikke noget lægeligt Begreb; uanset, om Patientens rent lægelige Invaliditet er stationær, kan det meget let ske, at den Opfattelse, Invalidere retten kommer til, kan forandres. Dernæst maa man dog hævde, at de enkelte Sygekassemyndigheder omkring i Landet staar ganske usikre og vaklende overfor dette Begreb, hvis Administration de i det daglige intet kender til. Endelig tror jeg heller ikke, der er noget vundet ved at gaa den Vej, thi den Kritik, der særlig er fremkommet fra Aandssvagevæsenets Side, vedrører for største Delen netop aandsvage med nogen Arbejdsevne, aandssvage, der maaske netop havde over $\frac{1}{3}$ Arbejdsevne ved deres Optagelse i Sygekassen. Derfor vilde det være meget uheldigt, om man var gaaet den Vej at forhøje Sygekassegrænsen væsentligt. Men — siger man saa — lad os stadig knytte Invalideforsikringen til Medlemsskabet i Sygekasserne, men forandre Betingelserne for Optagelse i Sygekasserne. Selv om man nu ikke gaar til det usikre Begreb: $\frac{1}{3}$ Arbejdsevne, maa man i alt Fald indføre en meget strengere Fortolkning af Begrebet: Arbejdsførhed end hidtil. Hidtil har det jo været saaledes efter Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 27. September 1921 § 4, at alle er arbejdsføre, medmindre deres „Tilstand kræver eller skønnes at maatte kræve varig Kur og Pleje paa Anstalt, eller hvis Erhvervsevne er eller indenfor en nærmere Fremtid maa antages at ville blive saa forringet, at de maa anses for ordentligvis at være eller i Løbet af kortere Tid at ville blive ude af Stand til at paatage sig lønnet Arbejde for andre eller ved selvstændig Erhvervsvirksomhed at kunne bidrage til deres Underhold.“ Der kræves altsaa ikke ret meget: at „kunne bidrage til sit Underhold.“ Som det fremgaar af de Bilag,

der følger dette Lovforslag, har Invalide retten antydnet den Mulighed, ikke at man just skulde forhøje Grænsen for Arbejdsførhed, men fortolke „arbejdsfør“ lidt mere i Overensstemmelse med den naturlige Forstaaelse af Ordet. Navnlig fremhæves dette ogsaa ligesom fra Invalidereffens Side mere subsidiært af Sygekassenævnet, Sygekasseinspektøren og Invalidefondens Direktion. Denne Ordning vilde jo have den Fordel, at den kunde gennemføres rent administrativt, altsaa uden at ulejlige Lovgivningsmagten. Men dette, at fortolke Begrebet „arbejdsfør“ betydeligt strengere end nu, vilde let, tror jeg, føre til, at man kom ind paa en for streng Fortolkning og i Virkeligheden etablerede Invalidelovens Grænser paa en anden Maade, altsaa faktisk gjorde Invaliditetsbegrebet „ $\frac{1}{3}$ Erhvervsevne“ til Betingelse ogsaa for at komme i en Sygekasse.

Den højtærede Indenrigsminister er derfor heller ikke gaaet denne Vej, og vi fra vor Side forstaar ogsaa godt dette, netop ud fra den Betragtning, jeg har gjort gældende: at man ikke skal skubbe de daarligst stillede ud af Sygekasserne. Den højtærede Minister er da i dette Lovforslags § 1 gaaet en helt anden Vej, nemlig at skelne afgørende mellem Sygekasseforsikring og Invalideforsikring. Ordningen skulde altsaa heretter være den, at Personer, der lider af svære kroniske Sygdomme eller Defekter, ikke *eo ipso*, selv om de betragtes som arbejdsføre i Sygekasselovens Forstand, skulde være berettigede eller forpligtede til at være invalideforsikrede, nej, de skal søge om Optagelse i Invalideforsikringen. Og Fremgangsmaaden skulde efter § 1 være følgende: De henvender sig til deres Sygekasselæge, som forhandler med Sygekassebestyrelsen om, hvorvidt de bør optages i Invalideforsikringen. Hvis Afgørelsen gaar ud paa, at Arbejdsevnen ligger under $\frac{1}{3}$, kan vedkommende ikke invalideforsikres, men han har i Henhold til det næste Stykke Adgang til at indbringe dette Afslag for Invaliderefften til endelig Afgørelse. Hvis Afgørelsen derimod gaar ud paa, at Erhvervsevnen ikke ligger under $\frac{1}{3}$, er Ansøgeren baade berettiget og forpligtet til at være invalideforsikret. I Tilfælde af, at Lægen og Sygekassebestyrelsen ikke kan blive enige om, hvorvidt vedkommende bør eller ikke bør invalideforsikres, kan Sagen med Bestyrelsens Indstilling forelægges Invalideforsikringsfondens Direktion, der saa skal indhente Erklæring fra vedkommende Embedslæge og søge at mægle i Sagen. Hvis den ikke kan det med det Resultat, at Enighed opnaas, oversender